

Підривала залізничні колії, руйнувала лінії зв'язку

Із книжок, фільмів та уроків історії знаю про 22 червня 1941 року. В цей пам'ятний день Радянський Союз огорнула страшна подія під назвою «війна». Тисячі юнаків, чоловіків, жінок, залишивши своє звичайне життя, пішли в бій, аби захистити рідну землю. Неминучим лихом стали воєнні події в долі молодих людей, котрі боронили країну, але не змогли стати на власний захист. Терплячі жінки, матері, жили лише надією на перемогу. Все це навіки закарбувалось в історії людства та пам'яті людей.

Мабуть, найкращим дарунком фортуни стало те, що 9 травня 1945 року країна здобула Велику Перемогу. За нею повернулася й надія на світле та мирне життя. На сьогоднішній час великим скарбом, вважаю, є ветерани, які, витримавши всі випробування, залишились жити разом із нами.

Нещодавно залюбки побувала у ветерана Великої Вітчизняної війни, партизанки, яка мешкає в Сарнах, Надії Лещенко. Пані Надія розповідала, як ще юною дівчиною разом зі своєю подругою потрапила в загін імені Щорса. Пізніше воювала під командуванням Сидора Ковпака. Нелегкою була доля в ті часи. Жінка пригадує, що їй доводилося підривати залізничні колії, руйнувати лінії зв'язку, мінувати місцевість. Сумним нагадуванням про війну залишилось поранення ноги. Воно не дає про неї забути. А найбільшою нагородою Надії Тихонівни є орден «Партизан України», яким щиро пишається. Життя дало їй нелегке випробування, але вона мужньо з ним упоралась.

Ветерани війни — це наша велика гордість. Саме вони відстоювали, відвойовували країну, рідну землю, Батьківщину. Навзаєм маємо шанувати їх і щиро дякувати за мирне небо над головою. Нехай дійсність дає здоров'я та сили кожному з тих, хто живе поруч із нами. А тих, кого війна забрала з собою, не забудемо ніколи!

Анастасія ГРУШЕЦЬКА,
учениця Сарненського НВК

«Школа-колегіум» ім. Т. Г. Шевченка.